

- Árpád Lapok -

XXI. évf. 7. szám – 2026. május

Angol út - Olasz út - Spanyol út

Az eltűnt és megtalált idő

Rendezgetem a régi fényképeket. A papír megsárgult, néhol elmosódott, kemény, kopogós, fekete-fehér. Ismerős és ismeretlen arcok. Egy-egy találkozás, lakoma, esküvő, temetés emlékei. A portrék a legszebbek. Reménykedem, talán van a hátlapon bejegyzés, mikor, hol, ki van rajta. A lapok között egy szép, szálkás betűvel írt cetli. Apám írását ismerem meg benne.

„Kívánom, ifjú barátom, hogy mindig kék legyen az ég ön felett: s akkor, még abban az órában is, amely nekem már ütött, mikor az erdő már sötét, mikor már gyorsan hull a homály, éppúgy megvigasztalódik, mint én, ha az ég felé tekint...”

Idézet. Proust *Az eltűnt idő nyomában* című könyvéből. Kinek írta? Miért nem adta oda? Vagy csak önmagának szólt? Valószínűleg egy ballagási beszéd részlete. Dátum: 1974 júniusa, a papír elhasznált és foszladozik. Az idő melyben született, eltűnt.

Mert az idő: megfoghatatlan és megállíthatatlan.

Az idő, amit a ballagó diákok együtt töltöttek, az idő elrepült. Sok volt vagy kevés? Tartalmas vagy elfecsérelt? Aki az öröm pillanatait, az együtt nevetéseket, a szeretet illatát és ízét idézi fel a múltból, annak az elmúlt évek pillanatnak tűnnek. Akinek a sok munka, a küzdelem, a fáradtság jut eszébe, az lehet, hogy feloldhatatlanul hosszúnak érzi. Akkor még együtt voltak, és a pillanat nem állt meg... A felfedezés vágya ott munkált bennünk, de tudjuk, *„a felfedezés igazi varázsa nem abból áll, hogy új helyeket ismerünk meg, hanem hogy más szemmel nézünk.”* Proust ez is... Az eltűnt idő nyomában... Rendezgetem a régi fényképeket.

Bizony a digitális világ előtti is meg akarták ragadni a pillanatot az emberek! De nem volt szelfi, internet, okostelefon, aqj telefonja sem volt, csak keveseknek. De az idő elrepült, megfakult képek maradtak csupán. Vagy talán éppen ellenkezőleg, az idő megragadható, felidézhető általuk. A múzeumi tárgyakban, a tantúrákon, a fotókon a régmúlt pillanatát is megragadhatod.

A ballagáson, ahol elhangozhatott az idézet, abban a pillanatban közösségként élhették meg az örömet és a bánatot. Mert minden befejezésben van valami szomorúság. Az elválás szomorúsága. De van benne öröm is: együtt voltak, jó volt, szép volt, új feladatok, kipróbálendő utak vártak rájuk! Rövidesen az Árpádban is ballagás lesz, lehet, hogy ezeket a sorokat már utána olvassátok. Az idő tehát vissza is térhet. Újabb fényképek születnek, újabb arcok rögzülnek az emlékezetben.

Rendezgetem a régi fényképeket.

Egy ballagási meghívó is előkerült a kupacból... A bátyám neve a ballagók között. Tehát neki írta. Apa neki írta az idézetet. Az idő egy pillanatra megállt. Milyen érdekes, hogy most találtam meg ezt. Júniusban a több mint 40 éve tanító testvérem nyugdíjba megy. Fizikatanár, mint az édesapám. 15 éves volt, amikor a papír az idézettel megszületett. A bátyámnak írta, de apámról szóltak a sorok, őt idézték meg a régmúltból. Élén járt a tanulásban, szerette és kitűnően művelte a focit, csuda jól táncolt, tudott 100 Ady-verset fejből. Nem mellesleg matematika-fizika szakos tanár volt. És mindig megtalálta az élet szépségét, és tudta, *„éppúgy megvigasztalódik, mint én, ha az ég felé tekint”*.

Mert az idő körbejár, visszatér.

Móczárné Köves Eszter

A levél szerzője a kép jobb szélén

Schüleraustausch in Darmstadt im Frühling 2026

Nachdem wir im September die deutschen Schüler empfangen haben, hatten wir jetzt auch die Möglichkeit, sie in Deutschland zu besuchen. Wir haben uns seit einem halben Jahr nicht getroffen, also es war sehr schön, sie wiederzusehen, und die Gastfamilien kennenzulernen. Wir wurden mit großer Gastfreundschaft empfangen und wir konnten uns nach der langen Zugfahrt ein bisschen ausruhen.

Am nächsten Tag haben wir an einer Führung durch die riesigen Schulgebäude teilgenommen, was sehr interessant war, weil das deutsche Schulsystem ganz anders ist als das ungarische. In einem Jahrgang gibt es mehrere Klassen, und die Schüler können oft iPads zum Lernen benutzen. Nach der Führung haben die deutschen Schüler uns durch eine Rundfahrt auch die ganze Stadt gezeigt, so konnten wir Darmstadt ein bisschen besser kennenlernen. Mir hat aber die Fahrt nach Frankfurt am besten gefallen, wo wir ein Filmmuseum besucht haben und durch eine sehr interessante Ausstellung die Geschichte der Filme erfahren haben. Außerdem hatten wir die Möglichkeit, den Maintower zu besichtigen, der eine atemberaubende Aussicht auf die Stadt geboten hat. Nach den gemeinsamen Programmen haben wir auch mit den Schülern einen Stadtbummel gemacht, wo wir allein die Stadt noch einmal

bewundern konnten.

Am folgenden Tag besuchten wir das wunderschöne Heidelberg und besichtigten sehr viele Sehenswürdigkeiten, wie die Altstadt, das Heidelberger Schloss und den Philosophenweg, und durch eine Führung wurde uns sehr viel über die Geschichte der Stadt erzählt.

Außerdem blieb am Wochenende noch Zeit für selbst organisierte Programme mit den Austauschpartnern und den Gastfamilien. Am Montag wurde von den Lehrern auch noch eine Stadtrally organisiert, wo die ungarischen Schüler in Kleingruppen die weiteren Stadtteile von Darmstadt entdeckten.

Am letzten Abend unseres Besuchs wurde eine Abschiedsparty veranstaltet, die leider das letzte gemeinsame Programm war, trotzdem hatten wir eine gute Stimmung, weil wir durch dieses Austauschprogramm viele neue Erlebnisse gesammelt haben. Am nächsten Tag war es sehr schwer, voneinander zu verabschieden, aber diese Reise nach Darmstadt werden wir nie vergessen. Wir möchten jedem dieses Austauschprogramm empfehlen, weil es eine sehr gute Möglichkeit anbietet, neue Freundschaften zu schließen, andere Kulturen kennenzulernen, und ein unvergessliches Abenteuer zu erleben.

Deák Eszter (10.d)

Balogh András tanár úr

– Hogyan került az Óbudai Árpád Gimnáziumba?

– Már az egyetemi éveim alatt kapcsolatba kerültem a gimnáziummal, hiszen ide osztott be az egyetem a tanítási gyakorlataimra. A beosztás tulajdonképpen véletlenszerűen történt, így mondhatom, hogy szerencsés volt a „sorsolás”. Itt végeztem a rövid tanítási gyakorlatomat, majd az összefüggő tanítási gyakorlatomat is, és ezalatt nagyon megszerettem az iskolát, a közösséget és a légkört. Később lehetőségem nyílt arra, hogy óraadóként vizsztatérjek, amit örömmel és azonnal el is vállaltam. Végül idén szeptembertől már teljes állásban kezdhettem meg a tanévét.

– Van olyan idézet vagy gondolat, ami motiválja Önt?

– Van egy idézet, amit különösen szeretek, mint lelkes kosárlabda rajongó. Michael Jordan mondta, hogy „A határaidat csak akkor ismered meg, ha túllépsz rajtuk.” Sokszor a diákok és néha mi, tanárok is hajlamosak vagyunk alábecsülni, mire vagyunk képesek. Viszont amikor kilépünk a komfortzónánkból, akár egy nehezebb feladat, akár egy új helyzet révén, akkor derül ki igazán, mennyi lehetőség van még bennünk.

– Melyik egyetemre járt? Hogyan jellemezné az egyetemi éveit?

– A Testnevelési Egyetemre jártam. Az egyetemi évek nem voltak mindig egyszerűek, sok kihívással és kemény munkával jártak, de összességében nagyon szerettem ezt az időszakot. Az előadótermeken kívül előszeretettel fordultam meg számos szórakozóhelyen is az egyetemi éveim alatt. Dióhéjban, szívesen visszapörgetném az időt.

– Mi volt a kedvenc tantárgya gyerekkorában?

– Gyerekkoromban a kedvenc tantárgyam a rajz volt. Szerettem az ötleteimet kisebb-nagyobb sikerrel egy papíron megvalósítani. Ez az óra mindig egy kicsit kikapcsolódás is volt számomra, ahol nem a kötött szabályok, hanem az ötleteim kerültek előtérbe. Nem lettem egy Picasso, de egész ügyesen ment, és mindig örömet adott. Illik megemlítenem a fő profilomat, a tesit is, hiszen egy labda elég volt a boldogságomhoz.

– Miért választotta a testnevelés szakot?

– Mindig is szerettem sportolni, és már a gimnáziumi éveim alatt elkezdett egyre jobban érdekelni a sport világa. Fontosnak tartottam, hogy olyan pályát találjak, ahol ezt tovább tudom vinni, és másoknak is át tudom adni a mozgás örömét.

– Ha nem tanárként dolgozna, mi lenne a munkája?

– A diákjaim közül sokan tudják rólam, hogy előszeretettel és viszonylag gyakran járok fodrászhoz, mert ez mindig is fontos volt számomra. Ha valamilyen okból nem tanárként dolgoznék, akkor mindenképpen a borbély szakma felé fordulnék. Egy nagyon szép hivatásnak tartom, hiszen minden jól sikerült hajvágás vagy igazítás képes egy kis örömet vinni az emberek mindennapjaiba. Emellett ebben a szakmában is megvan az a személyes kapcsolat, ami

a tanításban is fontos számomra. Beszélgetések, bizalom, odafigyelés a másik emberre.

– A filmeket vagy a könyveket kedveli jobban?

– Összességében inkább a filmeket kedvelem, de olvasni is szeretek, amikor időm engedi. Kifejezetten szeretem a bűnügyi filmeket, ebből a kategóriából az egyik nagy kedvencem a *Hetedik*. Emellett a vígjátékokat is nagyon élvezem, szerintem minden idők egyik legjobbja a *Másnaposok*. Ha pedig egyetlen filmet kellene kiemelnem, akkor jelenleg a *Zöld könyv – Útmutató az élethez* áll hozzám a legközelebb, mert nemcsak szórakoztató, hanem nagyon emberi és elgondolkodtató is. A könyvek közül az egyik személyes kedvencem a *Medencék, gólok, pofonok*, amely Kárpáti György életén keresztül ad betekintést egy különleges sportolói pályába.

– Melyik a kedvenc helye, ahol eddig járt?

– Egyértelműen Róma. Régóta rajongok a történelmi filmekért, különösen a Russel Crowe féle *Gladiátor* című filmért, így kifejezetten szerettem volna egyszer saját szememmel látni a Colosseumot, és szerencsére nem is okozott csalódást élőben sem. Emellett nagyon tetszett a város hangulata, az olasz konyha, a divat, valamint az, hogy az emberek mennyire természetesen és gyakran töltenek időt a családjukkal és barátaikkal.

– Milyen zenét hallgat szívesen?

– A zenei ízlésem elég sokrétű, és leginkább attól függ, éppen mit csinálok. Az edzőteremben például a lendületesebb zenék motiválnak, ilyenkor gyakran hallgatok Eminem-et, 50 cent-et vagy Metallica-t. De a személyes kedvencem egy magyar előadó, akit általános iskolás korom óta töretlenül hallgatok, ő nem más, mint Boros Tamás, ismertebb nevén ESSEMM. Ha viszont kikapcsolódásról vagy szórakozásról van szó, akkor szinte bármi jöhet a '80-as, '90-es és a 2000-es évekből. Lehet, hogy ezzel nem ért egyet mindenki, de szerintem a régi idők sokkal magasabb szinten állnak zeneileg, mint a jelen, így én inkább a retro vonalat támogatom.

– Szeret főzni? Mi a kedvenc étele?

– A gimnáziumi évektől kezdve kollégista voltam, így elég hamar meg kellett tanulnom önállóan főzni. Büszkén mondhatom, hogy ma már nem esik ki a fakanál a kezemből. A szabadidőmben kifejezetten szívesen főzök, szeretek új ételeket kipróbálni és kísérletezni is a konyhában. Sokszor inspirációt is kapok, hiszen a szakma egyik „nagyágyútól” rendszeresen ellesek trükköket, aki nem más, mint az édesanyám. A kedvenc ételém a tejfőlés csirkepaprikás nokedlivel, amit szeretnék megtanulni úgy megcsinálni, ahogy anyukám.

– Milyen tevékenységgel tud a legjobban kikapcsolódni?

– A legjobban talán az edzés és a horgászat közben tudok kikapcsolódni. Az edzés azért áll hozzám közel, mert kihívást ad, és egyfajta rendszert visz a mindennapjaimba. Segít levezetni a feszültséget, és közben folyamatos fejlődési lehetőséget is jelent. Szeretnék mindennap jobban teljesíteni, mint előző nap. A horgászat ezzel szemben teljesen más jellegű kikapcsolódás. Ott minden lelassul körülöttem, sokan talán unalmasnak gondolják, de én pont ezt szeretem benne, hogy kiszakít a rohanásból. Ilyenkor a telefonom sincs a közelemben, nincs zaj, nincs sietség, csak a nyugalom és a természet. Ez segít rendbe tenni a gondolataimat, feltölt, és egyfajta mentális pihenést ad. Mióta Budapesten élek, és ritkábban tudok időt tölteni a szüleimmel, ez a horgászat egyben az egyik kedvenc közös programom is lett az édesapámmal. Ezek az alkalmak különösen értékesek számomra, mert ilyenkor nemcsak kikapcsolódunk, hanem minőségi időt is tudunk együtt tölteni.

Hargita Hédi (10.a)

Zöld mezők, régi falvak és kastélyok

Csribú-csribá! Gondolkoztál már azon, hogy megéri-e két napon keresztül buszozni Angliába, úgy hogy Londont nem is érintjük? Szerintünk? Röviden: mindenképp! Hosszabban alább.

Hajnal négy: még mindenki félálomban volt, de annál nagyobb izgalommal indultunk el Budapestről Anglia felé. A hosszú buszút Ausztrián és Németországon át vezetett, amit alvással, filmezéssel és persze némi chips-majszolással próbáltunk rövidebbnek érezni. Az első éjszakát a belga–német határ közelében töltöttük egy tranzitszálláson, majd másnap hajnalban újra útnak indultunk.

Az egyik legkülönlegesebb élmény már az érkezés előtt várt ránk: a Csalagút. Itt nemcsak hogy a tenger alatt utaztunk, de még a buszról is leszállhattunk, és a vagonok között sétáltunk. Sőt, a vonat elejében még egy rögtönzött „ördög útja tánc” is belefért.

Első angliai állomásunk Avebury volt, ahol bárányokat kergettünk a hatalmas zöld mezőkön, és igazi angol cottage-ek között sétálgattunk. Este megérkezve Throwbridge-be, a fogadócsaládoknál gyorsan megismerkedtünk a helyi „klaszikusokkal” is: sült krumpli és mirelit pizza. Másnap kissé még kómasan, de újult erővel vágunk neki a programoknak. Lacock utcái között sétálva megpróbáltuk megtalálni Harry Potter szüleinek a házat, bár nem volt könnyű mutatvány. Ezután a Berkeley Castle következett, ahol egy igazán autentikus angol idegenvezetésben volt részünk.

Aznap délután került sor a legszabadabb szabadidőre is Bath városában, ahol végre mindenki kedvére fedezhette fel a hangulatos utcákat, vásárolhatott ajándékokat, és természetesen nem maradhatott ki az igazi angol klasszikus, a fish and chips sem.

A következő nap talán az egyik legemlékezetesebb volt: kirándulás a tengerpartra, ahol megcsodáltuk a híres Durdle Door sziklakaput. Sokak számára ez volt az első alkalom, hogy élőben láttuk az óceánt. A buszon kvízekkel és múltbeli történetekkel szórakoztatott minket Tibor, az idegenvezető. Következő nap egy különösen „állati” napot töltöttünk a Longleat Safari Parkban is, ahol zsiráfoktól kezdve koalákat át denevérekig rengeteg különleges állatot láthattunk. A nap fénypontja számunkra mégis csak az oroszlánfóka-show volt.

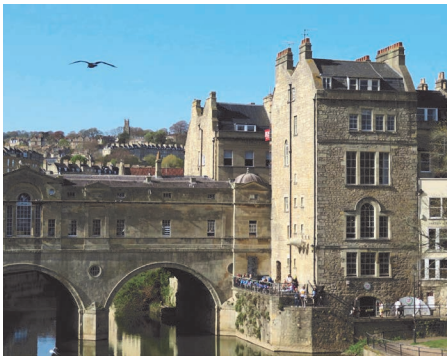
Könnyes búcsút vettünk a fogadó családoktól, és elindulhat-

tunk hazafelé. Közben megálltunk Winchesterben, ahol megcsodáltuk a lenyűgöző Winchester Cathedral épületét, és felkerestük Jane Austen sírját is. A rövid városnézés után a jól ismert helyszín, a Csalagút felé vettük az irányt, ami után szintén ugyanazon a tranzitszálláson töltöttük az éjszakát.

Végül egy hosszú, de jó hangulatú utazás után, játékokkal és beszélgetéssel töltve, hazaérkeztünk Budapestre. Bár a hosszú buszút mindenkiben mély nyomot hagyott, biztosak vagyunk benne, hogy a későbbiekben mindannyian mosolyogva tekintünk majd vissza az Angliában eltöltött perceinkre.

Bálizs Villő, Dóczy Nóra, Kunkli Péter (11.d)
fotók: Csernus Magdolna, Kürtösi Balázs

- Tudod, rettenetesen hasonlítasz az anyósomra – mondja Kovács a barátjának. – Leszámítva persze a bajuszt.
- De hát nekem nincs is bajuszm.
- Az anyósomnak van.

- Mit mond az udvarias terminátor?
- Elnézést, hogy félbeszakítottam.

Két fickó nagy munkában van. Az egyik kiás egy gödröt az útszélen, a másik megy utána, s rögtön betemeti. Így megy ez marha sokáig, amikor egy járókelő végre megkérdezi:

- Ne haragudjanak, uraim, de mi hiábavalóság ez, így lyukakat ásni, s aztán rögtön be is temetni azokat?
- Tudom, hogy nevetségesnek hangzik, pedig csak arról van szó, hogy a harmadik társunk, akinek a fákat kéne elültetnie, beteget jelentett máma.

- Tudod, haver, amikor vállalkozó lettem, csak a tudásomra és a józan eszemre támaszkodhatam...
- Nem te vagy az egyetlen, aki nulláról indult.

- Maga sohasem szeretett volna férfi lenni, Editke?
- Nem, Gábor. És maga?

Betelefonáló a Retro Rádió kívánságműsorba.

- Sziasztok, találtam itt a Váci utcában egy tárcát, amiben volt százezer forint, ezer euró és kétszáz dollár, meg egy személy igazolvány valami Kovács Istvántól. Na, hát én ennek a Kovács Istvánnak szeretnék küldeni egy dalt...

Orvosnál:

- Kovács úr, van egy rossz és egy még rosszabb hírem.
- Mindegy, mondja a rosszat.
- A vizsgálatok szerint magának csak 24 órája van hátra.
- Úristen! És mi az, ami még ennél is rosszabb?
- Tegnap elfejtettem szólni.

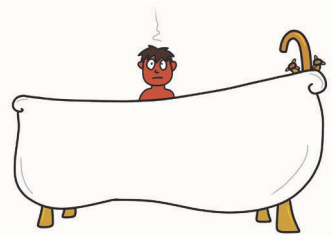
Két ember helikopterrel vadászik, két medvét lőnek. A pilóta aggodalmaskodik.

- Nem lesz jó, uraim, ez a helikopter nem bír el két medvét, csak egyet vihetünk el.
- Ugyan már, tavaly adtunk a kollégájának 500 dollárt, és simán bevállalta a két medvét.

A pilóta belemegy. Nemsokára azonban valóban gyengének bizonyul a helikopter, és lezuhannak. Miután túléltek az esést, a két vadász körbenézve tanakodik:

- Te, hol a francban lehetünk?
- Ha jól tájékozódöm, akkor kábé egy mérföldre attól a helytől, ahol tavaly lezuhantunk.

- Jean, megfürdette a gyereket?
- Igen, uram.
- Akkor miért nem vette ki a fürdőkádból?
- Olyan forró volt, uram, hogy nem tudtam belenyúlni.

rajzok: Solti Nelli (10.c)

NYELVI SAROK

- What's the difference between a prince and a ball?
- A prince is the heir to the throne, and a ball is thrown to the air.

Rímbő Rambó

Európának három nagy kultúrnyelve van: az angol, a német és a francia. Az első kettőből már fordítottam, az utolsó még váratott magára, de eljött ez a pillanat is. Különösebb indítékomból nem volt rá, csak az, hogy túlonról tetszik (mint a másik kettő).

A választás Arthur Rimbaud *Le dormeur du val* című versére esett, és ennek sem volt különösebb oka, csupán annyi, hogy az internet (izé, ChatGPT...) ezt nevezte meg az egyik leghíresebb francia versnek. Ime.

Le dormeur du val

C'est un trou de verdure où chante une rivière
Accrochant follement aux herbes des haillons
D'argent ; où le soleil, de la montagne fière,
Luit : c'est un petit val qui mousse de rayons.

Un soldat jeune, bouche ouverte, tête nue,
Et la nuque baignant dans le frais cresson bleu,
Dort ; il est étendu dans l'herbe, sous la nue,
Pâle dans son lit vert où la lumière pleut.

Les pieds dans les glaïeuls, il dort. Souriant comme
Sourirait un enfant malade, il fait un somme :
Nature, berce-le chaudement : il a froid.

Les parfums ne font pas frissonner sa narine ;
Il dort dans le soleil, la main sur sa poitrine
Tranquille. Il a deux trous rouges au côté droit.

A völgy alvója

Zöldellő egy lyuk ez, hol folyó dalolgat,
füvekre akasztván ezüst rongyát vadul,
hol a büszke hegyről sugarak ragyognak:
egy kis völgy ez, melyre napnak fényhabja hull.

Egy zsenge katona terül el a fűben,
szája nyitva, fején nincsen sapka, sápadt,
tarkóját friss szájsza nedvesíti hűsen,
zöld ágyában alszik, melyre napfény árad.

Lába kardvirágok között. Alszik, mint egy
mosolygó gyermek, kit láznak tüze int meg:
ó, Természet, ringasd melegen, mert fázik.

Az orrát az illat már nem borzongatja,
szendereg a fényben, csendes mellén karja.
A jobb oldala két lyuk vérében ázik.

(Igen, megvolt a bevezető, most a kommentár következik.) Érdekes az alábbi sor: „où chante une rivière” – ahol énekel (*chanter*) egy folyó? Hogyan fordítsam ezt le? Tóth Árpád úgy oldotta meg, hogy *dorombol* (!?), nálam viszont *dalolgat*. Lehet, hogy van másik megoldás is?

A következő sor is jogos érdeklődésre tart számot: „c'est un petit val qui mousse de rayons” – a *mousser de rayons* azt jelenti szó szerint, hogy *habzani a fénytől*, ebből nálam *napnak fényhabja hull* lett. Mit gondolunk róla? (A fény és a víz egy másik sorban is keveredik: „où la lumière pleut”. A *pleuvoir* ige kizárólag az esőre vonatkozik, itt mégis a fényre használja Rimbaud.)

Az „Alszik, mint egy mosolygó gyermek, kit láznak tüze int meg” is egy átfogalmazás – az eredetiben szó szerint az áll, hogy „Mosolyogva, mint mosolyogna egy beteg gyermek, szundít.” Ugyanígy az „il dort” (alszik) → „szendereg” és a „la main” (kéz) → „karja” is.

Viszont az egész versben a legmeglepőbb a „trou” (lyuk) szó használata. Rimbaud ezzel összefűzi a völgyet („zöldellő egy lyuk ez”) és a fűben elterült katona lőtt sebeit („a jobb oldala két lyuk vérében ázik”). Ami a völgy a tájban, az a lőtt sebb a katonán? Vagy egy groteszk szójáték az egész? Hogy őszinte legyek, *lövés* sincs...

Beró Márk

„A másik két csajszi már rég eltűnt a magyartanári süllyesztőjében.” *(Molnárné Vámos Katalin)*

„Ha megtámad engem egy baci... Hát, ne engem, inkább a Budayt.” *(Tarlós Péter)*

„Ferenc József általában nem halt meg. Egyszer történt csak meg velem, 86 évesen. Példátlan dolog.”
(dr. Nánay Mihály)

„Látom, ezt a jobb padsori nyelvész tanszék nehezen fogadja el.” *(Csányi Levente)*

„A Biogal egy gyógyszergyár, amit én a kollégiumban 5 évig szagoltam minden reggel.” *(Sziliné Dienes Irén)*

„Ezt úgy hívják, hogy glicerinaldehid-3-foszfát. Többet nem káromkodok.” *(Hencz Eszter)*

„Nem szeretnék aktuálpolitikába bocsátkozni, valószínűleg nem sikerülne megőrizni a nőiességemet.”
(Szalay Katalin)

„Az lehet, hogy gáz vagyok, de nem hidrogén!” *(Tarr Levente)*

„Hallom, itt lóg van! Látom, ott egy lóg! Mekkora lóg, hahaha!” *(Antal István)*

„A férjem nagyapja nagy hívem volt, és mindig mondta a férjemnek, hogy «Vedd el ezt a lányt, mert van humorérzéke!». A férjem nem mert ellenkezni a nagyapjának, és ez lett a veszte.”

(Molnárné Vámos Katalin)

„A kisbabának se lába, se kereke, segíteni kell neki.” *(Tarlós Péter)*

Küldjétek sok-sok aranyköpést, ebből él ez a rovat!

Jöhettek az első emeleti postaládánkba vagy az arpadlapok@gmail.com címre.

Alapítványi díjaink névadói – legendás árpados tanárok

Sorozatunkban hónapról hónapra olyan egykori, legendás tanáraink alakját idézzük fel, akik maradandó nyomot hagytak az iskola életében – olyannyira, hogy hálás tanítványaik díjat alapítottak emlékükre. Ezekkel a kitüntetésekkel ma is őket idézzük meg a ballagásokon, amikor az Árpád Gimnázium a legkiemelkedőbb diákok teljesítményét jutalmazza.

Szenvedélyes figyelemmel: Udvarhelyi Ágoston

„Volt egyszer, hó nem vót, még az Óperencián es túl (...) vót egy iskola. De nem olyan akármilyen iskola vót, mint ahogy azt Móric elképzeli. Ennek az iskolának sok híres tanára között vót ugyan es egy, aki a leghíresebb vót. (...) A tanulás, illetve tanítás a leghíresebb mestersége vót. (...) Dültek es hozzá es szeretjék, fiatalok, idősek egyaránt.”

Így kezdődött a mese, amellyel 1982-ben köszöntötték Udvarhelyi Ágostont – Móricot, Guszti bácsit – egykor volt diákjai, s kívánták, ajándékozza meg az élet annyi kincsel, hogy soha semmiben ne szenvedjen szűkséget.

Guszti bácsi életében igazolódott: a kincsek épp abból teremnek, amit széptosztunk az éle-

tünkéből. Negyvenkét évet töltött a katedrán: mielőtt 1947-ben az Árpádba került, egy ferencvárosi gimnáziumban dolgozott, amelynek maga is diákja volt. Amíg lehetett, cserkészparancsnok is volt mindkét iskolájában, talán innen hozta – történelem–földrajz szakosként – a kirándulások szenvedélyes szeretetét. Nem túlzás úgy fogalmaznunk, hogy az életét adta volna diákjaiért: ő volt az, aki 1944-ben leszedte a sárga csillagot mindazok melléről, akiket ez a szégyenteljes megkülönböztetés ért. Kériné Soós Júlia, a legendás irodalomtanár emlékei szerint Udvarhelyi tanár úr azzal okozta az első meglepetést a fiatal kollégáknak, hogy míg ők küzdöttek 40–42 fős osztálya-

ik névsorának megjegyzésével, Guszti bácsi igazgatóhelyettesként már az első héten név szerint ismerte mind a 160 elsőt. Bámulatos memóriával tartotta számon, melyik diákja érkezik szegény körülmények közül, kit kényeztetnek el, kiből ébredt fel természettudományos érdeklődés, és ki marad el képességeihez mérten a tanulásban.

Nagyon szerettük, pedig „*igazán nem kereste a diákok kegyeit. A modora inkább nyers volt, mint érzelmes. Határozott volt, erélyes és igen eleven.*” Soós Júlia így fejtje meg a titkát: „*állandó szenvedélyes figyelemmel fordult a diákjai felé. Nem menekült közülük sem a magányba, sem a felnőttek társaságába, jól érezte magát közöttük. (...) Azt érezték, hogy velük él.*” Mikor egyszer kificamította a lábát, egyetlen délutánon nyolcvan diák jelent meg nála látogatóban.

Bár kívülről nem tűnt érzelmesnek, kollégái tudták: egy-egy fegyelmi ügy vagy bukás álmatlan éjszakákat okozott neki. „*Ösztönös, gyakorlati nevelőseni volt*” — írta róla egyik tanítványa. Az első koedukált osztály anekdotája szerint termükben „*egy napon talpnyomok jelentek meg a falon. Ennyi kellett a fiúknak. A gondosan besarazott tornacipőinket a plafonhoz vágtuk sűrűn, lelkesen. Szóval nagy pókember-forgalmat imitáltunk. Guszti bácsi bejött. Megcsodálta a művünket, majd azt kérte, hogy sürgősen meszeljük le a plafont. És evvel vége a történetnek.*” Nem büntetéssel, hanem éppen nagy szívével és nagy tekintélyével volt képes egyben tartani a rábizott közösségeket.

Nyugdíjasként is több ezer diákját tartotta számon: az érettségi találkozókra nemcsak nevükön szólította őket, de életútjuk alakulásáról is tudott.

Emlékét ma az 1958-ban érettségizett IV.A osztály által alapított Kalokagathya-díj őrzi, amellyel azokat az érettségizőket jutalmazzuk, akik tanulmányaikban, a közösségi életben, a sportban és emberi magatartásuk tekintetében is példát mutatnak a gimnázium egész közösségének. Az előtt tisztelegve, „*aki kiváló felkészültséggel, nemes emberi tulajdonságai-
val, sok szeretettel, odaadással és türelemmel azon munkálkodott, hogy tanítványaiban a leg-
tisztabb emberi értékeket alakítsa ki.*”

Kámán Veronika

Valenciai kalandok – egy hét spanyol életérzés.

Április 6–12. között iskolánk 25 diákja és két kísérő tanárunk, Kocsis Ágnes és Vörös Eszter tanárnők kíséretében egy felejthetetlen hetet töltöttünk Spanyolországban, Valenciában.

Az első napunk már önmagában izgalmasan indult: a reptérről egyenesen a fogadócsalád-jainkhoz mentünk, ahol bemutatkoztunk, majd mindenki megismerkedett az új, ideiglenes „otthonával”. Másnap kezdetét vette a tanulás az AIL Español nyelviskolában, ahol két csoportra osztva dolgoztunk. Tanáraink, José és Tatiana rendkívül segítőkészek, türelmesek és barátságosak voltak, ami sokat segített abban, hogy bátrabban használjuk a spanyolt.

Az órákon főként interaktív feladatokat végeztünk: készítettünk plakátokat és rövid előadásokat, sőt még kisebb jeleneteket is eljátszottunk. A sok játékos feladat mellett természetesen a nyelvtan sem maradt el, így sikerült egyensúlyt találni a tanulás és a szórakozás között.

Az első délutánunkat „idegenvezetőként” töltöttük: egymásnak mutattuk be Valencia nevezetességeit, mindezt spanyolul. Sétánkat az El Micalet toronynál kezdtük, majd megcsodáltuk a valenciai katedrális, végül a San Nicolás-templomban egy látványos fényjátékkal zártuk a napot. Este szabadidőt kaptunk, így mindenki kedvére fedezhette fel a várost.

A következő napok sem teltek unalmasan. Az egyik legizgalmasabb feladatunk az volt, amikor az utcán kellett helyieket meginterjúvolnunk a hétfégi terveikről – ez egyszerre volt

vicces és kihívásokkal teli. Később ellátogattunk a Fallas Múzeumba is, ahol az elmúlt évek díjnyertes szobrait láthattuk. Ezek a művek a híres valenciai Fallas fesztiválhoz kapcsolódnak, amely a város egyik legfontosabb hagyománya.

A csütörtök sokunk kedvence lett: az iskolában spanyol ünnepekről tanultunk, majd rövid videókat készítettünk róluk, ismét utcai interjúkkal kiegészítve. Délután kincskeresésen vettünk részt, ahol különböző emberekkel kellett közös képeket készítenünk – fotózkodtunk kutyákkal, párokkal és még biciklissel is.

Pénteken a világhírű Oceanográfica látogattunk, ahol lenyűgöző tengeri élővilágot figyelhettünk meg. A napot a tengerparton folytattuk: volt, aki csak sétált, mások viszont a hullámok közé is bemelegszkedtek. Természetesen a híres spanyol paellát sem hagyhattuk ki.

Szombaton még egy utolsó napra visszatértünk az iskolába, ahol megkaptuk az okleveleinket. A délutánt szabadon tölthettük; néhányan például egy parkban röplabdáztak, és élvezték a jó időt.

Vasárnap igyekeztünk a lehető legtöbbet kihozni az utolsó napunkból. A várost új nézőpontból csodáltuk meg a Torres de Serranos tetejéről, majd meglátogattuk a világörökség részét képező Selyembörzét is. Ezután kisebb csoportokra oszlottunk: voltak, akik a Szépművészeti Múzeumba mentek, míg mások a kortárs művészeti kiállítást választották. Késő délután indultunk a repülőtérré – bár a gépünk egy órát

késett, ez sem tudta elrontani az élményt. Összességében mindenki nevében elmondhatom, hogy rengeteg élménnyel, új barátságokkal és magabiztosabb spanyol nyelvtudással tértünk haza. Ez a hét nemcsak tanulásról szól, hanem felfedezésről, nevetésről és egy kicsit arról is, hogy kilépünk a komfortzónánkból.

Kaposi-Kovács Sára (10.a)

Final Exam? A real freak-out?

Once in a lifetime (should you be lucky), you have to face it. Why freak out? Here are some ideas of your peers from 10.a to help you survive (interpreted by their teacher):

Before the exam:

- drink 4 litres of milk;
- read chapter 7;
- sing karaoke online;
- don't get drunk;
- don't watch your favourite series until 2 a.m.;
- don't doom scroll.

After the exam:

- pray;
- try out new things, like not learning for an unforeseeable period;
- answer for all the questions you get “I don't know. Who cares?”;
- don't come near the school;
- don't count the days till the results come;
- don't look for a summer job, 'cause this is the last summer of your youth — ENJOY IT!

Gifts to be asked for from parents and family that you have grown old enough to leave and let them alone at last:

- sentimental gifts like a restaurant reservation for you and your ex;
- a car small enough to park in the city but big enough to draw attention to you when driving it;

- a puppy or a horse, on condition that your parents will take care of it;
- a house close or far enough to your parents' house to get back often or not at all often;
- an adventure that you will remember for the rest of your life, like flying a helicopter;
- a surprise holiday and/or a plane ticket;
- jewellery like a Pandora charm with secret lucky spells for every single future exam you might have;
- a Thai massage gift card to get your body purified of stress hormones or any other hormones.

Gifts you surely wouldn't ask for:

- chocolate, you will get loads anyway;
- books, no way, no more, thanks;
- a headache, exams have given you enough of them;
- a horse or a giraffe, even toy ones;
- socks with farewell messages like: “You have gained all the knowledge, skills and wisdom you need in life. From now on, it's all about continuous self-improvement.”

Az NKE Óbudai Árpád Gimnázium iskolaújságja, XXI. évfolyam, 7. szám. **Megjelenik:** tanévente hétszer.

Email: arpadlapok@gmail.com. **Tördelés:** Losonci Lívია (11.a). **Felelős tanár:** Koncz Levente. **Felelős kiadó és nyomdai kivitelezés:** Nemzeti Közszo l gá l t a t i E g y e t e m. **A lapot gondozza:** NKE Óbudai Árpád

Gimnázium. **A címlapon:** Ballagás. **Címlapfotó:** Járo l i O l g a (9.c).

Az újság korábbi számai letölthetők az iskola honlapjáról.

Egy felejthetetlen hét Calusóban

Erasmus élmények Észak-Olaszországból

Április végén az Erasmus cserediákprogram keretében többünknek is lehetősége nyílt arra, hogy a TT-s osztályokból egy hetet töltsünk Calusóban, egy Torinó közelében fekvő északolasz kisvárosban. Utunkat és a programot Magainé Bene Zsuzsanna és Belley Kinga tanárnők szervezték, valamint végig ők kísérték bennünket ezen a különleges élményen.

A kezdeti izgalmakat és az idegen családba való beilleszkedéssel kapcsolatos félelmeinket gyorsan felváltotta a megkönnyebbülés, amikor megtapasztaltuk a helyiek kedvességét, nyitottságát és vendégszeretetét. Bár néhány családnál az angol nyelvű kommunikáció olykor nehézségekbe ütközött, mindig sikerült megtalálnunk a közös hangot – akár egy harmadik nyelv (például a spanyol) segítségével.

A környező településeken laktunk, amelyek mindegyikét átjárta a hamisíthatlan olasz életérzés. A program a vártnál is nemzetközibbnek bizonyult, hiszen rajtunk kívül német és spanyol cserediákokat is fogadtak, akikkel a hét végére szoros barátságok szövődtek. Az iskolai programok során fenntarthatósági projekteken vettünk részt, VR-szemüveges foglalkozásokon próbálhattuk ki magunkat, valamint laboratóriumi gyakorlatokon is részt vettünk. Különösen lenyűgözött bennünket az ottani kémia- és biológialabok modern felszereltsége.

Torinó meglátogatása természetesen szintén kihagyhatatlan része volt a programnak. A város nevezetességeinek felfedezése során közelebbről megismerhettük a régió történelmét és kulturális örökségét. Számunkra azonban a legemlékezetesebb élményt az olasz Alpokba szervezett kirándulás jelentette, ahol a meleg idő ellenére havat is láttunk. Egy spontán bátorságpróba részeként sokan mezítláb sétáltunk végig rajta. A túra során mormotákat és hegyikecskéket is láttunk, visszafelé pedig egy lélegzetelállító vízesésnél álltunk meg.

Olaszországban természetesen az ételek felfedezése sem maradhatott el. Fogadó családjaink számos alkalmat biztosítottak arra, hogy megkóstoljuk az autentikus olasz fogásokat, a városnézések során pedig gyakran álltunk meg egy-egy hűsítő olasz fagyfaltra. Az utolsó estét közös pizzázással és bowlingozással zártuk, méltó lezárásaként ennek a különleges hétnek.

Bár eredetileg az olasz diákok nem látogattak volna el Magyarországra, annyira jó benyomást tettünk rájuk, hogy végül úgy döntöttek, mégis eljönnek hozzánk. Ez különösen nagy

öröm volt számunkra, hiszen így nyílik számunkra lehetőség arra, hogy viszonzzuk azt a szeretetet és vendégszeretetet, amelyet tőlük kaptunk. Az út végére nemcsak az olaszokkal és a többi csere-diákkal alakultak ki szoros barátságok, hanem a magyar csapat is még jobban összekovácsolódott. A nehéz búcsú ellenére élményekkel, tapasztalatokkal és új barátokkal gazdagodva tértünk haza Budapestre. Ez az egy hét nemcsak egy utazás volt számunkra, hanem egy életre szóló élmény, amelyre mindig örömmel fogunk visszagondolni.

Csongrádi Gréta, Szilágyi Réka (11.c)

Liebes Tagebuch

A legutóbbi nyári táborunkban (Fulpmesben) kaptak olyan házfeladatot is a résztvevő diákok, hogy egy bizonyos résztvevő, vagy dolog illetve tárgy szemszögéből írják le németül a napjukat, hogy érezték aznap magukat, milyen élményeik voltak. Az alábbi írás egy esőcsepp napjáról, érzéseiről szól.

Liebes Tagebuch,

heute bin ich schon am fünften Tag angekommen, an dem ich mich zu einem immer größeren Regentropfen verwandle. Ich bin fast schon so riesig und schwer wie meine früheren Freunde, die jetzt alle schon auf der idyllischen und freien Erde angekommen sind, wo sie ein erfülltes und glückliches Leben führen.

Mich interessiert schon mein ganzes bisheriges Leben lang, wie der Weg zur Erde sein wird und wie das Leben dort unten aussieht. Zahlreiche Forschungen sagen, es sei bezaubernd – zumindest laut den Mathematikern, die zu diesen Ergebnissen gekommen sind. Aber natürlich weiß keiner von uns, wie es genau sein wird. Genau diese Unsicherheit darüber, was mich dort unten erwartet, macht mich unheimlich neugierig. Es gibt keine eindeutigen Beweise für diese Behauptungen, nur Prognosen. Vielleicht haben sie ja recht, und dort ist das Leben viel besser als hier oben.

Gestern haben sich schon sehr viele auf den Weg in die Ungewissheit gemacht, als wir den Innsbrucker Luftraum erreichten. Ich war noch nicht bereit für meine Reise, denn die Regentropfen-Polizei hielt mich auf – angeblich bin ich noch immer zu leicht. Aber vielleicht werde ich es morgen schaffen. Ich war sehr traurig, denn dieses Gebiet soll das schönste auf der Erde

sein. Aber ich sagte mir: „Kein Problem, vielleicht dann morgen.“

Und ja, am Mittwoch ist es mir endlich gelungen. Am Nachmittag sollte ich mich dann auf den langen und gefährlichen Weg zur Erde vorbereiten. Ich war den ganzen Tag so nervös vor der Reise. Auf einmal, ganz plötzlich, setzte ich mich in Bewegung. Ich fiel hinunter, ganze fünf Minuten oder sogar noch länger, in die Tiefe. Ich fühlte mich frei und von den bisherigen Problemen in meinem Leben gelöst. Es war wunderbar, einfach bezaubernd. Aber leider hat alles ein Ende. Ich fiel immer schneller und schneller, bis ich auf einmal den Boden vor mir sah.

Danach konnte ich mich an nichts mehr erinnern. Nur einen großen und lauten Platsch habe ich noch gehört, bevor ich in tausende kleine Teile zerplatze.

Ja, das war meine kleine Geschichte – wie sehr ich auf diesen großen Moment gewartet habe, aber es doch nie herausfinden werde, wie es tatsächlich auf der Erde ist.

Tschüss und auf Wiedersehen
deine Sibelle, der Regentropfen

Szilágyi Gergő (10.c)

Eltérő gyökerek, közös történetek

Japán – Interjú Asztalos Mei Zsófiával (12.b)

– **Honnan származik eredetileg a családod? Mi az, amit szeretsz azon a helyen?**

– Apukám magyar, anyukám pedig japán. Japánban azt szeretem a legjobban, hogy az emberek nagyon tiszteletteljesek egymással, és az ország is rendkívül modern és fejlett.

– **Ha három szóval kellene jellemezned Japánt, miket mondanál?**

– Tisztelet, fejlettség... és mivel nagyon szeretem az animéket, ezért az anime mindenképp legyen benne.

– **Milyen nyelveket beszéltek otthon? Tudnál nekünk tanítani egy szót vagy kifejezést, amit gyakran használsz?**

– Anyukámmal japánul beszélek, apukámmal és a testvéreimmel pedig magyarul, mivel itt nőtünk fel. Egy gyakran használt kifejezés az oishisō (美味し), ami nagyjából azt jelenti, hogy „nagyon finomnak tűnik”.

– **Mi a kedvenc ételed a japán konyhából? Van olyan alkalom, amikor különösen szokás enni?**

– Nagyon szeretem a mochtit. Ez egy ragacsos, nyúlós édesség, amit Japánban gyakran fogyasztanak újévkor, mert a hagyomány szerint a hosszú életet és a szerencsét jelképezi.

– **Vannak olyan ünnepek vagy családi szokások, amelyekről mások talán kevésbé tudnak?**

– Igen, például van egy februári ünnep, a Setsubun. Ilyenkor szójababot dobunk a sarkokba vagy az ajtó felé, ezzel jelképesen elűzve a rossz szellemeket. Kicsit olyan hangulata van, mint egy farsangi szokásnak.

– **Van olyan gyerekkori emléked, ami különösen a japán kultúrához kötődik?**

– Igen, amikor mindhármunkat beöltöztettek tradicionális ruhába, kimonóba a Shichi-Go-San ünnepség alkalmából. Ez egy olyan hagyomány, amikor a 3, 5 és 7 éves gyerekeket ünneplik, és ilyenkor gyakran viselnek hagyományos ruhát.

– **Vannak hagyományos ruhák, amelyeket különleges alkalmakra viselsz?**

– Igen, például a kimonó ilyen. A másik a yukata, ami egy könnyebb, nyári változat, ezért vékonyabb és kényelmesebb viselet.

– **Mi volt az első benyomásod az itteni iskolai életről?**

– A nővérem ide járt, ezért már korábban is sokat hallottam erről a gimnáziumról. Gyerekként gyakran jártam be vele az iskolába. Az egyik dolog, ami megmaradt bennem, hogy a mosdók tiszták voltak, és be lehetett zárni őket, ami Japánban nem mindig jellemző. Japánban is jártam iskolába, általánosba és gimnáziumba is, így egy kicsit beleláttam az ottani oktatási rendszerbe.

– **Előfordult már, hogy úgy érezted, két kultúra között vagy?**

– Néha igen. Például mindkét országban előfordul, hogy angolul szólítanak meg. Magyarországon inkább ázsiai vonásúnak látnak, Japánban viszont sokszor európaiabbnak tűnök az emberek szemében.

– **Ha valaki Japánba utazna, mit ajánlanál neki?**

– Mindenképpen érdemes meglátogatni a szentélyeket és a templomokat, de szerintem a természetet is fontos megnézni, nem csak a nagyvárosokat.

Lénárt Emma, Pálinszki Alíz, Rádlí Júlia (8.a)

Hat gimnazista év Óbudán

Büszke magyar hazánk egyik legjobb fővárosi gimnáziumába járva nekünk nem jutottak nagy, sárga iskolabuszok és tömeges focimeccsek cheerleaderekkel, viszont minden reggel ugyanazok az emberek sétáltak be szépen libasorban a Timár utcai HÉV-megállótól. Az Amfiban mindig lődörgött délutánonként pár alsóbb éves. A Marci a péknél pedig minden reggel ismerős arcok tobzódtak.

Májusban mindig izgatott volt a légkör, amikor az egész iskola ugyanazokon a napokon kirajzik, és ellátogat az ország különböző pontjaira. Ha ballagás volt (különösen is buzogánygyakorlat), az összes környéki épület ablakából kilógtak az érdeklődő fejek. A teraszokról családok figyelték az eseményeket, minden busz lelassított az úton, és alig lehetett közlekedni az Amfteátrum körül az összegyűlt nagy tömegben.

Szeptember elsején néha már 6 óra körül lehetett diákokat látni az iskola környékén. Ha szabad bevallanom, nem azért, mert már olyan rettentően hiányoltuk volna a sulit, hanem hogy lefoglaljuk a jó helyeket a teremben. Hajni néni nagyon kedvesen mindig segítségünkre volt ilyenkor – idén például már nyitás előtt beengedte az épületbe a szorgosan várakozó embereket. Így (legnagyobb meglepetésemre) mikor hat óra öt perckor beléptem a főbejáraton, és elkértem a termünk kulcsát, csak rám mosolygott, hogy „drágám, ma reggel már te vagy a hatodik, aki ezt kéri”.

A hetedik és nyolcadik osztályt még eléggé érintette a Covid. Volt egy időszak, amikor csak két évfolyam volt bent az iskolában. A folyosók üresen kongtak, nem kellett sorban állni sem a mosdóra várva, sem az ebédlőben. Idilli helyzet volt, viszont mindannyian örültünk neki, mikor visszaérkeztek a „nagyok”, és újra megteltek étellel az iskola falai.

Mikor itt voltunk, a legtöbb délutánt az Amfiban töltöttük. Beszélgettünk a romokra ülve, cigánykerekeltünk a napsütötte fűben. Volt, hogy korábban bejöttünk még az órák előtt lógni a teremben – természetesen ezt a kezdeti lelkesedést azóta legendás késések és utolsó pillanatban beesések váltották fel.

A „Tanárőr, óra közben leszaladhatok a pizzáért? Most rendeltem...” néhányszor előforduló mozzanat volt az évek során, pedagógusaink nagy örömére. További jó szórakozásunk volt, mikor órák hosszat kártyáztunk. Speed, négyesezés, blackjack – ami éppen jólesett. Többször megtörtént, hogy a blackjack és a szünetben egymástól elragadott pénzek csak azután kerültek el az asztalról, miután a Tanárőr már azzal fenyegetett, hogy elkobozza az összeget. Na de akkor el lettek pakolva. Gyorsan.

Tizedikben annyi óránk volt, hogy néha úgy éreztem, többet látjuk egymást, mint a saját családunkat. Ami nem minden esetben volt rossz. A véget nem érő kémia és biosz órák, a hírhedt fizikaórák a harmadik emeleten igazából jobban összehozták az osztályt.

Ha már a komfortzónánkon kívül eső élmények csapatépítő hatásáról van szó, nem léphetek úgy tovább, hogy meg ne említsem a diákság körében csak “Nánay-túra” néven emlegetett osztálykirándulásainkat.

Rengeteget az évek során, hiszen mi majdnem minden évben ősszel, télen, májusban és nyáron is elmentünk világot látni. Hiába szeretjük nagyon Nánay tanár úr kirándulásait, kicsit mindig fáj a szívünk, ha meghalottuk, hogy az A-sok milyen hotelekben szálltak meg, miközben mi egész nap a zuhogó esőben bicikliztünk. Ahogy teltek az évek, egyik pillanatról a másikra mi lettünk a hangos emberek a HEV-en, akik sárosan és fáradtan, nagy táskákkal a hátukon, hullafáradtan, de boldogan mentek hazafelé az osztálykirándulásokról. A végére pedig — azt hiszem — pont ezek a szélsőséges körülmények hozták össze az osztályt. Valakinél biztosan volt mindig sebtapasz, torokcukorkák és teafilter — minden lehetőségre fel voltunk készülve, és mindenkire lehetett számítani, akár egy kis lelkifröccsre volt szükség az egész napos menetelés során, akár egy elromlott biciklit kellett vállra kapni, és úgy letekerni a maradék kilométereket. Hogy a Tanár úr biztató szavaival éljek „nincsen rossz idő, csak rosszul felöltözött turista”, és „ne most legyél fáradt, majd leszel fáradt otthon”. Szóval ilyen jelszavak alatt bandukoltuk be az országot és Erdélyt is több esetben.

Természetesen minden ilyen túrát megkoronázott a sok-sok múzeumlátogatás. Vizesen, sárosan, fáradtan, de mi mindig meglátogattuk az adott környék specialitását (legyen az a Székely Határőr Múzeum 3,5 órás tárlatvezetése, vagy a gödöllői kastély elegáns termeibe látogatás papucsban és asszonyverőben). Tizenkettedik végére kevés lényeges múzeum akad a Kárpát-medencében, ahol nem járt Nánay tanár úr és az elit 12.c — ha szabad egy kis költői túlzással élnem.

De minden panaszkodást félretéve, azt hiszem, kijelenthetem, hogy rég volt olyan osztály az Árpádban, amelyik ilyen sok kilométert tett volna meg vízen, kerékpáron és gyalog. Az évek során a teljesen kezdőkől is gyakorlott kenusok lettek, sokan megtanultunk stabilan kormányozni (amelyre a Tisza-tó szlalomszerű nádas ösvényei tökéletes gyakorlóterepnek bizonyultak, sok megakadással természetesen).

A végzős év pedig teljesen másmilyen, miután az ember realizálta, hogy ez nem igazán olyan, mint az amerikai “senior year” filmek. Ha pedig már a szalagavató előtti pezsgő, rohanó napoknak is vége lett, tényleg

elérkezett az az időszak, ami miatt már elődeink is megmondták, hogy „a 12. szalagavatóg buli, utána kinszenvedés”. Hiszen megindulnak az aktív érettségi készülési hónapjai. A tanórák egymásra halmozott számonkérésekké válnak, vannak napok, mikor szinte vágni lehet a feszültséget az osztályteremben. Délutánonként hiába szép napsütéses az idő, az évfolyamunk a könyvtárakba rajzik ki tanulni – vagy éppen maratoni hosszúságú fakultációkon ül bent a második emeleti kémia teremben. Hogy fel vagyunk-e készülve az érettségire? Hogy egyik barátnőmet idézzem: „ha Isten hét nap alatt teremtette a világot, és a hetedik napon még meg is pihent, akkor Virág, én egy hónap alatt simán felkészülök az érettségire!” Illetve hogy a Seres tanár úr szájából igen gyakran elhangzó szavakat felelgessem: „a középszintű történelem érettségi magyar, mint idegen nyelv nyelvvizsga B2-es szinten”. Szóval aggodalomra semmi ok.

Cikkem (és árpados pályafutásom) végére érve meg szeretném köszönni a zseniális tanárainknak a rengeteg érdekes beszélgetést és tanórát, amikkel fel tudták nyitni sokunk szemét a világ csodáira. Többi iskolatársamnak pedig csak azt üzenem, hogy igen, kicsit börtön kinézete van a sulinak, és igen, nekünk fél nyolckor csöngetnek be. Viszont van valami felemelő azokon a folyosókon sétálni, ahol megannyi híres ember (olimpiai bajnok sportolók, matematikusok, színészek, írók, '56-os hősök) jártak előttünk. Élvezzétek ki a hátra maradt időtöket!
Köszönöm ezt az elmúlt 6 évet!

Károly Virág (12.c)

- Árpád Galéria -

„Ágak közt a végzet: amikor a sors és a véletlen találkozik”

Lehet-e egy fa a sors tanúja? Attól függően, hogy a fa szimbólum, a baleset okozója, vagy a történet néma szereplője. Diákjaink arra vállalkoztak, hogy a szlengben gyakran emlegetett „fatális véletlen” fogalmát öntsék színekkel egy képbe. A görög tragédiák elkerülhetetlen fátuma és a hétköznapi élet kiszámíthatatlan pillanatai találkoznak ezeken az alkotásokon. A központi motívum mindenhol egy fa – az állandóság szimbóluma –, amely körül különös, olykor kínos, máskor sorsfordító események láncolata bomlik ki. „Nincsenek véletlenek. Ami véletlennek látszik, az a legmélyebb kényszerűségből fakad.” (Friedrich Schiller)

Svarczné Micheller Erzsébet

